

عنوان مقاله:

واکاوی ابعاد و مولفه های نشانه شناسی نقوش در هنر پارچه بافی دوران آل بویه

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

نوشین صفی یاری - دانشجوی دوره دکتری، گروه تاریخ تطبیقی و تحلیلی هنر اسلامی، دانشکده هنر واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

ابوالفضل داودی رکن آبادی - استاد گروه طراحی پارچه و لباس، دانشکده هنر و معماری واحد یزد، دانشگاه آزاد اسلامی، یزد، ایران

علی نظری - استاد گروه طراحی پارچه و لباس، دانشکده هنر و معماری واحد یزد، دانشگاه آزاد اسلامی، یزد، ایران

محمد رضا شریف زاده - استاد گروه پژوهش هنر، دانشکده هنر واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

پارچه بافی به عنوان یکی از هنرها در گروه بافته های دستگاهی قرار می گیرد. شواهد حاکی از آن است که در دوره ساسانی و سده های نخستین اسلامی از دوران آل بویه بافته های ارزشمندی به سفارش دیگر کشورها بافته و صادر می شده است. بدین سبب شناسایی ماهیت این هنر به عنوان بخشی از هویت ایرانی و گامی در جهت شناسایی نشانه های نقوش این هنر، امری ضروری محسوب می گردد. با این هدف پژوهش حاضر با روش انتخابی، تفسیری-تاریخی است و با مطالعات کتابخانه ای و اسنادی به واکاوی در مستندات تاریخی در عرصه هنر پارچه بافی می کوشد تا با استفاده از شواهد تاریخی، نشانه ها و ماهیت نقوش هنر پارچه بافی دوره آل بویه را ارائه نماید. به طور کلی با مطالعه و تحلیل نقوش پارچه های دوره آل بویه از طریق نشانه شناسی تا مبنای شکل گیری این نقوش را تعیین و به خوانش تازه ای از رمزگان نهفته در نقوش رسید. نتایج حاکی از آن است که نشانه ها و نقوش تزئینی این پارچه ها در دوره آل بویه سازنده زبان دومی است که در دوره های بعد هم تکرار شده است که متاثر و ریشه در ساختار هنری، فرهنگی و اجتماعی ایران دارد.

کلمات کلیدی:

پارچه بافی، آل بویه، نشانه شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1960334>

